

El judici: dimecres, ferro fred; dijous 14, la postveritat pels aires

written by Lluís Busquets | 15 de març de 2019

El matí del dimecres 13, els acusadors del macrojudici percaçaven la malversació, fos en publicitat, fos al Diplocat. Les evasives de **Jaume Mestre Anguera**, responsable de Difusió Institucional destituït pel 155, que va ser avisat a mitja declaració per **Marchena**, van treure de polleguera el fiscal **Moreno**, el qual aprofità l'avís de **Marchena** per acabar l'interrogatori demanant que s'investigués en un Jutjat de Guàrdia per si havia comès fals testimoni. **Marchena** li donà llargues. **Moreno** es basava en les declaracions de **Llorach**, presidenta de la CCMA, que el dimecres 6 s'acollí a no declarar en aquest judici per estar investigada en un altre. Segons **Moreno**, hauria manifestat a l'instructor **Llarena** que **Mestre** hi havia recorregut quan li van fallar les empreses Carac i Focus, cosa que **Mestre** negà. Les factures de 93.000 € i 180.000 € de TV3, que li volia esgrimir el fiscal, quedaven en no res.

□ Inicialment se li preguntaren per dues campanyes institucionals, la del Registre de catalans a l'exterior i la de Civisme. Mestre, que jeràrquicament depenia d'**Ignasi Genovés**, director general (i aquest, d'**Antoni Molons**, exsecretari de Difusió i Atenció ciutadana de la Conselleria de Presidència), digué que la segona quedà deserta (va veure els anuncis de les vies de tren als mitjans). La primera, de la qual **Anna Molas**, cap de premsa d'Acció Exterior, li havia fet arribar el brifing, s'encarregà a l'Estudi Dadà, amb disseny de campanya de **David Macià**. **Genovés** donà l'ordre de no pagar ni un cèntim. Fins i tot sortí un abonament negatiu de **Ferran Buriel** de l'UTE que entomà part de l'encàrrec. En definitiva, la Generalitat no havia pagat cap factura. Davant

d'altres qüestions, o no sabia res del que li preguntaven o no ho recordava, cosa que alterà el fiscal. L'advocada de l'Estat, tanmateix, va fer-li dir que les empreses que no havien cobrat, havien fet després altres treballs per a la Generalitat, insinuant, recargoladament, que s'ho podien haver cobrat aleshores.

□ **Alberto Royo Mariné** Secretari General del Consell de Diplomàcia Pública de Catalunya (Diplocat), deixà clar que Diplocat és un consorci mixt de trenta-nou institucions, amb un comitè executiu d'onze persones, amb decisions que es prenen per consens en el ple. Volia que quedés ben clar que no s'ha de confondre amb cap òrgan governamental d'Acció Exterior, ni amb les delegacions de la Generalitat, com s'ha fet en molts informes de la causa, ja que la diplomàcia pública no té res a veure amb la política. L'aportació de la Generalitat és entorn del 85-90% bé que el 2017 obtingué 400.000 € menys. Com que no va haver-hi acord amb l'Estat, no subvencionaren cap observador internacional per al Referèndum, malgrat un programa de visites, dins el context d'un estudi acadèmic sobre les relacions Catalunya-Espanya, liderat per **Helna Catt**, coincidí entre el 29-IX i el 2-X. Les acusacions també van picar ferro fred amb la web *CataloniaVotes*, dut a terme amb l'*Ara*, per subministrar articles en anglès vídeos i tenir accés a tots els continguts del diari. A la tarda no hi va haver sessió.

□ El dijous 14 el judici començà amb el refús a declarar d'**Antoni Molons García**, exsecretari de Difusió i Atenció Ciutadana de la Generalitat, que depèn de Presidència, i ens vam quedar sense saber si era l'esmentat "Toni" d'anteriors declaracions. Va seguir **Teresa Prohias Ricart**, exdirectora dels Serveis del Departament de Presidència, condemnada pel Tribunal de Comptes per la seva responsabilitat en la gestió del 9N. Les acusacions van tornar sobre les ja negades despeses de missatgeria d'Unipost, la contractació de campanyes electorals (Registre de ciutadans a l'estranger,

aturada, i de Civisme, que quedà deserta) i les factures de la CCMA de més de 93.000 € i 184.000 € i va ser clara com l'aigua: sense expedients de contractació no hi podia haver cap mena de pagaments. L'advocada de l'Estat tampoc no se'n va sortir amb registres de sortida de diferents departaments.

□Seguí l'estrella del matí, l'exmajor dels Mossos d'Esquadra, **Josep Lluís Trapero Álvarez. Marchena** no va permetre cap declaració de la seva advocada **Olga Tubau** i començà l'interrogatori **J. Ortega Smith**, que es va trobar amb el mur d'un relat professional ple de dignitat. Van anar saltant per l'aire les barricades de la postveritat: el 20-IX no hi va haver violència; **Jordi Sànchez**, president de l'ANC, sempre havia ajudat i no havia entorpit res; estava amb contacte amb tothom; les BRIMO estaven preparades, el cordó policial que feia el passadís per a la sortida de la comitiva judicial es deixà perquè els comunicaren que l'escorcoll anava per llarg; la secretària judicial no va haver de sortir barrejada amb el públic del Coliseum ... Des del CECOR seguien les coses i no van anar com deia la Lletrada judicial, **Marchena** avisà el fiscal Zaragoza que no podia sortir del marc de les qüestions de l'acusació popular, però aquest preguntà el que li va donar la gana fins que l'advocat **Melero** va protestar. Era igual: **Trapero** defensà el cos dels Mossos davant de **De los Cobos** –amb qui era clar que no tenia cap bon *feeling* i amb qui va discutir sobre l'ús de la força, “potser no pas de la millor manera”, s'excusà–, **Forn** no va intervenir mai en els operatius policials (tot i que trobà “un punt irresponsable” la seva voluntat política), davant la manca de sintonia amb el coordinador i supervisor encarregà a **Ferran López** que s'hi reunís, l'1-0 va complir estrictament el mandat del TSJC, jornada per a la qual no hi havia pla A i pla B, sinó un dispositiu conjunt perquè Mossos, CPN i GC actuaven com a policia judicial ... Les mentides ordides durant tota la instrucció del procés quedaven en foc d'encenalls.

□A la tarda –la declaració de **Trapero** durà més de sis hores–

Zaragoza s'estimbava solet. "Com vol que no preveies un conflicte si 10.000 agents s'enfrontaven amb la voluntat de 2 milions de persones?", li responia a les travetes que li feia amb una lògica de piconadora. Quedà clar que el dispositiu Àgora no era per al referèndum, que les instruccions de Fiscalia (publicades per la premsa), una de les quals demanava un perímetre de 100 metres als punts de votació, cosa que hauria requerit 40.000 agents, quedaven anul·lades i sense efecte pel mandat de la magistrada **Armas**, que certament no disposava la convivència ciutadana com a primer objectiu, però que també ho dictava. Oralment els digué que actuessin amb paciència, contenció i garantint la pau social. Total, que els mossos van tancar 139 punts de votació, 250 no van arribar a obrir, amb 104 actuacions de les BRIMO, i es van endur 432 urnes. El binomi de mossos enviats als punts de votació formava part de l'únic dispositiu conjunt que s'havia pactat amb **Ferran López**, el seu segon, els dies 29 i 30, amb **De los Cobos**. Seguien la intervenció dels ARRO i el suport, si es sol·licitava, de les FCSE (es va demanar després de les 9 del matí per a 234 punts). Veient el que passava, **López** trucà a **De los Cobos**, que li va dir que ja li donaria alguna resposta, cosa que no va fer. Desconvocà les reunions programades i **Trapero** el trobà al TSJC quan volia parlar amb la magistrada **Armas**. Al meu juí saltaven pels aires les declaracions de **De los Cobos**, **Trapote** i **Gozalo**, qui sap si susceptibles de ser inculpats per fals testimoni.

□Els advocats, especialment **Melero**, van rematar la jugada fent-li omplir buits. Per exemple, que per l'1-0 actuaren el màxim d'efectius. La cosa arribà al sùmmum quan parlà de les reunions de la cúpula dels ME amb **Puigdemont**, convocades per ell mateix, el 26 i 28-IX. Els ME no estaven contents de les declaracions polítiques que asseguraven que els mossos garantirien la votació. A més d'exposar la seva preocupació per l'ordre públic i d'instar els polítics a complir la legalitat, els va poder dir que no s'equivoquessin, que els ME no acompanyaven el projecte independentista, que seguirien les

instruccions de Fiscalia i Magistratura i no trencarien amb la Constitució. **Puigdemont** hauria contestat: "Facin el que hagin de fer". I la bomba: el 27-X, dia de la proclamació (virtual?) de la independència, trucà a Fiscalia i al TSC i es posà a la seva disposició per si els ME havien de detenir el president i als consellers emprant un dispositiu que ja tenien preparat des de dos dies abans. Va dir exactament això. L'acusació de rebel·lió, amb l'ajut dels ME, s'havia esmicolat tant que **Marchena** interrogà el testimoni sobre aquestes reunions (cosa que no havia deixat fer a **Zaragoza**) i va permetre un torn de paraula als advocats defensors. La bomba ja havia fet explosió. **Marchena** volgué acomiadar tothom amb un caramellet de temps guanyat: els testimonis requerits aquella tarda –**Josep Maria Jové Lladó**, exsecretari general de la Vicepresidència i d'Economia i Hisenda, el jutge i exsenador **Santiago Vidal Marsal** i **Carles Viver Pi i Sunyer**, magistrat exvicepresident del TC– havien passat per Secretaria judicial per informar de la voluntat de no declarar per estar investigats en un altre judici i es podia alçar la sessió.